

Teori ve Pratik Üzerine

Li Pei Kan

1921 - 1927

İçindekiler

Gerçek Özgürlük ve Eşitlik Toplumu Nasıl Kurulur? (1921)	4
Vatanseverlik ve Çinliler için Mutluluğa Giden Yol (1921)	5
Anarşizm ve Pratik Sorunu (1927)	6

Ba Jin (veya Pa Chin) adı altında yazan Li Pei Kan (veya Li Feigan) (1904-), yirminci yüzyılın en tanınan Çinli yazarlarından biridir. Family (Garden City: Anchor Books,1972; ilk olarak 1931'de basıldı) adlı romanı modern Çin edebiyatının bir klasığıdır. Müstear ismi Bakunin ve Kropotkin'in Çince isimlerinin bir kısaltmasıdır, ancak özellikle kendi "ruhani annesi" olarak tanımladığı Emma Goldman'dan etkilenmiştir. Yıllar boyunca Goldman'la mektuplaşmış, onun ve Alexander Berkman'ın yazılarını Çince'ye çevirmişti. Çin anarşist hareketinde aktif bir rol oynadı ve Guomindang'a (Milliyetçi Parti) da Komünist Parti'ye de katılmayı reddetti. Aşağıdaki pasajlar, Li Pei Kan'ın anarşist basında 1920'ler boyunca yayımlanmış makalelerinden alınmıştır. 1920'lerin başlarında Çin'deki en etkili devrimci grup anarşistlerdi; sonlarında Komünistlerce gölgede bırakıldılar ve Guomindang tarafından bastırıldılar. Tercüme Montgomey Üniversitesi'nden Shuping Wan tarafından yapılmıştır.

Gerçek Özgürlük ve Eşitlik Toplumu Nasıl Kurulur? (1921)

BUGÜNLERDE, "ÖZGÜRLÜK" ve "eşitlik" bazı insanların gözde kelimeleri haline geldi. Eğer onlara özgürlüğün ne anlama geldiğini sorarsanız, "özgürlük, ifade, basın, örgütlenme ve mutabakat özgürlüğü demektir" diye cevaplayacaklardır. Eğer eşitliğin ne anlama geldiğini sorarsanız, "her vatandaş herhangi bir ayırım olmaksızın yasa önünde eşittir" diye cevap vereceklerdir. Fakat bu, gerçek özgürlük ve eşitlik değildir...

İnsanların özgürlüğünün önündeki engel, hükümettir. Hükümetin tesisinden beri, halk özgürlüğünü tamamen kaybetmiştir ve hükümet tarafından kontrol altındadır. Bizler kız kardeşlerimiz ve erkek kardeşlerimiz arasında karşılıklı sevgi olsun isteriz, ancak hükümet bizi daima vatansever ve asker olmaya, dünya vatandaşlarını öldürmeye zorlar. Çin'de bile durum korkunçtur, Çinli Çinli'yi öldürür. Yıllardır Hunan, Shanxi ve Sichuan eyaletlerinde kan bir nehir gibi akıyor ve cesetler dağ gibi yığılıyor. Hükümetin bize getirdiği fayda tam da böylesi bir sefalettir.

Kapitalistler bütün dünyaya ait olan ortak mülkiyeti tekelleri altına alır ve fakir halk yaşam araçlarını kaybeder. Hükümet bu kapitalistleri cezalandırmak yerine, onları yasa aracılığıyla korur. Halkın hiçbir mülkiyeti yoktur ve yaşama devam etmek için hırsızlığa başvurur. Bunu yapmaya aslında kapitalistler tarafından mecbur edilmişlerdir, fakat hükümet onları hırsızlar olarak adlandırır ve kurşuna dizerek infaz eder. Bu, hırsızlığı haklı çıkarmak değildir. Bizler sadece el koyulmuş mülkiyetleri geri almak istiyoruz. Dünyanın ortak mülkiyetini soyan o kapitalistler konforlu bir yaşama layıkken, bizler neden vurularak infaz edilmeye layık olalım? Fakir insanlar hırsızlığa başvurmazsa, tek seçenek dilenci olmaktır. Bazen hükümet ve kapitalistler hayırseverliklerini gösterir, çaldıkları paradan küçücük bir hisseyi fakirlere verirler ve buna kulağa hoş gelen isimle, insan severlik derler. Bizi, yanlış bir şekilde, çalışmaktansa dilenmekten hoşlanmakla suçluyorlar. Okuyucular! :alışmak istemiyor muyuz? Gerçek, onların bize bir iş olanağı vermedikleri ve üzerimize sadece küfür yağdırdıklarıdır. Bu yüzden, yukarıda bahsedilen sözüm ona özgürlük ve eşitlik nedir? Sadece anarşizmin gerçek özgürlük anlamına geldiğini ve sadece komünizmin gerçek eşitlik anlamına geldiğine inanıyorum. Gerçek özgürlük ve eşitliğin toplumu korumak için tek yol, toplumsal devrimdir.

Anarşizm nedir? Anarşizm, hükümetin ve ona ilişkin tüm örgütlenmelerin ortadan kaldırılmasını ve tüm üretim araçlarının ve ürünlerin tüm insanlara ait olması gerektiğini savunur. Herkesten yeteneğine göre, herkese ihtiyacına göre. Her kişi yeteneğine en uyan görevi yapar. Kimi doktor olabilir, kimi maden işçisi. Zor işler için daha az, kolay işler için daha çok çalışma saati. Yiyecek, kıyafet ve konutların tümü belli kurumlar tarafından sağlanır. Herkes bir ayırım olmaksızın eşit eğitimden yararlanır.

Politik yasalar olmadan gerçek özgürlük vardır; kapitalistler olmadan gerçek eşitlik vardır.

Emekçi kardeşlerim! Lütfen otoriteryen iktidarın olmadığı bir toplumdaki özgürlüğü ve eşitliği hayal edin! Böyle bir toplum istiyor musunuz? Eğer istiyorsanız, toplumsal bir devrim başlatmalı ve şeytani politikayı devirmelisiniz. Hemen tüm arkadaşlarınızla birleşin! Açlıklarınıza tahammül etmeye devam ederseniz, tam da, kapitalistlerin kütüğündeki et olmaya müsaade etmiş olursunuz! Bana inanın! (Yarımaylık, No:17/1Nisan1921)

Vatanseverlik ve Çinliler için Mutluluğa Giden Yol (1921)

Günden güne Çin hiçbir mutluluk barındırmayan, duygusuz bir toplum haline gelmiştir. Şimdi bazı bilinçli gençler, Çin'i bu sefil durumdan kurtarmanın tek yolunun "vatanseverliği" yükseltmek olduğunu savunuyorlar ve "vatanseverliği" Çinlilerin mutluluğu için tek yol olarak kabul ediyorlar. Sonuçta "vatanseverlik" sesleri ülkenin her yerinden duyulabiliyor. Bu korkunç bir olay. "Vatanseverlik" in insan evriminin önündeki engel olduğuna inanıyorum. İnsan türünün bir üyesi olarak vicdanım beni böyle bir safsatayı delillerle çürütmeye ve "Çinliler için mutluluğa giden yol" a dair kendi önerilerimi sunmaya itiyor. Aşağıdaki cümleler vicdanımdan kaynaklanıyor. Çin gibi büyük bir ülkede fikirlerimi destekleyecek en azından birkaç vicdanlı insan olabileceğine inanıyorum.

... Birkaç savaş lordu ve politikacılar hariç olmak üzere, insanoğlu savaşlara tümüyle karşıdır ve savaşları kınarlar ve savaşların kökenleri aslen "vatanseverlikten gelir". Eğer insanoğlu bir birini sevse ve birlikte barış içinde çalışsa, nasıl savaş olabilir? "Vatanseverlik", devletin ortaya çıktığı çağ olan "hayvani arzular çağı"nda yükselmeye başlamıştır. Devlet riyakârlık ve bencillikle nitelenir. Devlet kendi hayvani arzularını tatmin etmek için, insanların başka ülkeleri işgal etmeye ve ölmeye iter. Savaş zaferi savaş lordlarına ve politikacılara keyif getirir, savaşın kaybedilmesi, savaş harcaması olarak insanların etinin ve kanını alır. Savaşın halk için herhangi bir yararı var mıdır? Maalesef halk, sözüm ona vatanseverliğin onların en sevgili olanlarını öldürmek için bir araç olduğundan bütünüyle bihaber. "Vatanseverlik" insanları öldüren bir canavardır. Örneğin, on dokuzuncu yüzyılın sonlarında Alman hükümeti vatansever hissiyatını ateşledi ve mecburi askerliği uygulamaya koydu. Entelektüeller ve rahipler de dahil olmak üzere tüm yetişkinler, askerlik hizmetini tamamlamaya gitmek ve militaristlerin ve politikacıların emri altındaki insanları öldürmek zorunda kaldı. Grevdeki işçileri öldürmeleri emredildi, hatta ebeveynlerini ve kardeşlerini. Yazık! Bundan daha vahşi, bundan daha korkunç ne olabilir?

...Vatanseverliğin yükselmesinin Çinlilere asla daha fazla mutluluk getiremeyeceğine inanıyorum; aksine, onlara daha fazla sefalet getirecektir. Mutluluğu arayan Çinliler için tek yol şu kurumları ortadan kaldırmaktır:

1.HÜKÜMET: Hükümet otoriteryen iktidarın bir kurumudur. Yasaları korur, bizi öldürür, bizi yaşam araçlarından mahrum bırakır, aşağılar ve kapitalistlerin fakirleri öldürmesine yardım eder.

Biz insanlar doğuştan özgür olarak dünyaya geldik, fakat hükümet bir sürü yasa yaratarak bizi bağlamıştır; bizler barışı severiz, fakat hükümet bizi savaşa sürükler; bizden dünya üzerindeki tüm dünya vatandaşlarıyla birlikte "karşılıklı yardımlaşma"yı uygulamamız beklenirdi, ancak hükümet birbirimizle rekabet etmemizi söyler. Hükümetin yaptığı her şey, insanların büyük çoğunluğunun isteğiyle çelişki içerisinde. Her şeyin ötesinde, hükümet vatanseverliğin temelidir. Eğer mutluluğu bulmaya çalışıyorsak, önceliğimiz hükümeti yok etmek olmalıdır.

2.ÖZEL MÜLKİYET: Özel mülkiyet yağmanın sonucudur. Mülkiyet aslen tüm insanoğluna aittir, fakat az sayıdaki insan, iktidarları ve bilgileri sayesinde, kamu mülkiyetini kendi ellerine almıştır. Bu, zayıf insanların evsiz kalmasına, güçlü insanların diğer insanların emeğini satın almasına neden olmuştur. Emekçilere kalan hiçbir şey yokken, onlar emekçilerin ürettiklerinin keyfini çıkarırlar. Özel mülkiyet dünyadaki bir numaralı eşitsizliktir. Özel mülkiyet, ayrıca, rekabete, soyguna, hırsızlığa ve ahlaki bozulmaya yol açar. Hükümetin varolşunu bunca zaman sürdüren şey özel mülkiyettir. Bu yüzden, özel mülkiyetin yok edilmesi hükümetin ortadan kaldırılmasını kolaylaştıracaktır.

3.DİN: Din, insan düşüncesine kelepçe vurur ve insan evrimini engeller. Bizler gerçeğe ulaşmaya çabalarlarken, din bize hurafe öğretir: Bizler gelişmek isterken, din bizden muhafazakâr olmamızı talep eder. Bazı rahipler derki; "Tanrı kadiri mutlaktır. Tanrı gerçek, adalet, nezaket, güzellik, güç ve canlılıktır; insan yanlışlık, adaletsizlik, kötülük, çirkinlik, acizlik ve ölümdür: Tanrı efendidir, insansa köle. İnsan tek başına adalete, gerçeğe, asla bitmeyecek yaşama ulaşamaz, Tanrı'nın vahyini takip etmelidir. Tanrı dünyayı yaratmıştır ve krallar ve resmi görevliler Tanrı'yı temsil eder ve insanlar tarafından hizmet edilmeyi hak ederler." ... İşte bu Hristiyanlığın özüdür ve benzerlikler diğer daha az güçlü dinlerde de bulunabilir. Bakunin'in yorumu harikadır: "Tanrı eğer gerçekten varsa, onu ortadan kaldırmak gerek."

Hadi bunu yapalım.

Yukarıda tartışılan kurumlar bizim düşmanlarımızdır. Mutluluk için yola çıkmadan önce onları ortadan kaldırmalıyız. Daha sonra, mülkiyeti yeniden dağıtacağız, özgür birlikleri başlatacağız, karşılıklı yardımlaşma ilkelerini uygulamaya geçireceğiz, herkesten yeteneğine göre herkese ihtiyacı kadar, birimiz hepimiz için, hepimiz birimiz için Bu mutlu bir yaşam değil midir? Mutluluğa ulaşmadan önce bir bedel ödememiz gerekiyor. Bedel nedir? Bir çok insanın sıcak taze kanı. Bakunin der ki; “ Dünyada devrimci çabadan daha heyecan verici ve daha zevkli bir şey yoktur! Despotik iktidara boyun eğerek yaşamınızı yavaş yavaş sonlanmaya bırakmayı mı tercih edersiniz, yoksa hayatınızı cesurca riske atıp sonuna dek tirana karşı savaşmayı mı?” Ne heyecanlı ve ne cesurca! Dostlarımızın bize katılmasını ve en heyecan verici ve en zevkli devrimci çaba için sıcak kanlarımızı bağışlamamızı umut ediyorum. Mutluluk yolunda hep birlikte yürüeyim! (Halkı Uyandırmak, No:1/1Eylül1921)

Anarşizm ve Pratik Sorunu (1927)

Anarşizm, kitle hareketinin bir ürünüdür ve kendisini asla pratikten ayıramaz. Aslında, anarşizm zamanın ötesindeki değersiz bir rüya değildir. Endüstri Devrimi'nden önce ortaya çıkamaz ve Fransız Devrimi'nden önce gelişemezdi. Birçok Çinli Lao Tzu'nun ve Chuang Tzu'nun Çin'in [ilk] anarşistleri olduğunu savunur. Bu çok yanıltıcıdır. Taoizm modern anarşizm ile hiçbir şey paylaşmaz. Lao Tzu ve Chuang Tzu'nun dönemi, modern anarşizm fikirlerini üretemezdi.

Birçok insanın anarşizmin öğretisini yanlış anladığını düşünüyorum. Anarşistlerin savaşa karşı olduğu doğrudur, ancak anarşistlerin karşı olduğu savaş, yerel diktatörlüklerin ve politikacıların arasındaki iktidar mücadelelerinden kaynaklanan savaştır. Bizler ezilenin ezene karşı, proletaryanın burjuvaziye karşı savaşını destekleriz, çünkü bu savaş meşru müdafaa ve özgürlük için, Malatesta'nın “gerekli ve saygıdeğer” olarak gördüğü bir savaştır. Amaçları bizim idealimizden farklı da olsa, kolonilerin sömürgecilere karşı savaşını ve zayıf ulusların emperyalist güçlere karşı savaşını destekleriz. Bazı insanlar sınıf savaşına karşıdır, bunun tüm insanlığın mutluluğu ile çelişkili olduğunu savunurlar. Halkın Sesi' nde (No.33) böyle bir görüşü yansıtan bir makale var. Anarşistler hiçbir surette sınıf mücadelesine karşı değildir, ve aslında sınıf mücadelesini savunurlar. Anarşizm, ...sınıf mücadelesi içerisindeki... sömürülen sınıfın ideolojisi ve fikridir. Sadece tüm insanlık için mutluluğu aramayı savunmak yanıltıcı olacaktır, çünkü insanlık bir bütün değildir; uzun zaman önce birbirine karşı iki sınıfa bölünmüştür. “Anarşizm asla ege-men sınıfın ideolojisi olmamıştır” (Kropotkin). “Anarşizmin gerçek yaratıcısı devrimci emekçi sınıftır” (Aliz).

Hiçbir pratik sorun, Çin devrimi sorunundan daha önemli olamaz. Bu sorun, zihinlerimizde her da-im gerçekleşen toplumsal devrimin başlatılması sorunudur. Bizler materyalistiz. Toplumsal devrimin gelişinin bizim iyi dileklerimizle belirlenemeyeceğinin farkındayız. Bu iyi dilekler, toplumsal devrimin sonucudur ve tarihin gereklilikleri tarafından belirlenir. Maddi koşulların izin verdiği sınırlar içerisinde bireyin çabası toplumsal devrimi kolaylaştırabilir, fakat toplumsal devrimin tek faktörü bu değildir...

Devrim ile evrim arasında hiçbir çelişki yoktur. Reclus der ki, “Evrime ve devrim, bir eylemler dizisine ait aynı olgulardır: Evrim devrimden önce gelir ve devrime doğru gelişir.” Anarşizm kısa bir süre zarfında gerçekleştirilemez. Başarısı, kesintisiz devrimin ve insanın bir birikimini gerektirir. Aliz güzel bir yorum yapmıştır: “Anarşizm birdenbire gerçekleşmez. Anarşizm idealini tek bir vuruşta tam olarak gerçekleştirmenin bir yolu yoktur, bu ideali adım adım gerçekleştirmek zorundayız.” Anarşizm idealini Çin'in şu anki koşullarında tam olarak gerçekleştirmemiz imkânsızdır. İdealimiz, gelecek toplum ideali, gerçek bir şeydir. İllüzyon değildir, fakat gerçekleşmesi maddi koşullarla sınırlanmıştır. Diğer deyişle, ideal toplum bir sihir gibi birden ortaya çıkmayacaktır; yavaş yavaş gerçekleşecektir. Verdiğimiz her çaba onun gelişini hızlandırır, ancak hala sınırlamalar vardır. Bu dilediğimiz kadar ideal olmayabilir, fakat bu bir gerçek. Eğer Çin'de toplumsal bir devrim olursa toplumsal bir devrim olursa, ideal anarşist toplumu tam olarak gerçekleştirmek isteriz; fakat Çin'in ekonomisi az gelişmişken ve günlük gereksinimler, hatta yiyecek hala yabancı ülkelerden ithalata bağlıyken ‘herkesten yeteneğine göre herkese ihtiyacı kadar’ il-

kesini uygulamak mümkün müdür? Böylesi koşullar altında, anlaşma yapmak zorundayız. Bu, yenilgiyi kabul etmek zorunda kaldığımız anlamına gelmez. Devrim gerçekleşmeden önce bazı hazırlıklar yapmamız ve işçilerin işbirliği aracılığıyla endüstriyi geliştirmelerine izin vermemiz şart. Devrim başladıktan sonra bile, tek bir hamlede ideal anarşist topluma ulaşmak bizim için hala imkansız olacaktır. İdealimize doğru adım adım ilerlemek zorundayız...

Bu sadece, toplumsal devrim gerçekleşikten sonraki Çin'in durumu hakkında bir varsayımdır, ancak bunun yakın bir gelecekte gerçekleşip gerçekleşmeyeceğini aslında bilmiyoruz. İlk olarak, Çin'in maddi koşulları olgunlaşmamıştır; ikinci olarak, Çinli anarşistler ile kitleler arasındaki mesafe hala çok büyüktür. Bazı anarşistler, sadece, halk arasında bazı ilkelerin propagandasını [yapmakla] ilgileniyor, halkın onların propagandalarına duyarlı olup olmadığını ve halkın aslında ne istediğini asla kendilerine sormuyorlar... Halkın acil kaygılarından bihaber olarak, biz kendimiz nasıl işçi hareketinin parçası olabiliriz? Mideleri boşken onlara bir devrim başlatmalarını teklif etmek neredeyse imkansızdır. Çin'de toplumsal devrimin hemen gerçekleşmeyeceği doğrudur, ancak hazırlıklarımıza başlamalı ve devrimin başlamasını kolaylaştırmalıyız.

Çin devrim çağına girmiş bulunuyor. Çin'deki birçok devrimci hareket, Milliyetçi Parti [Guomindang] hareketleri değil, halk hareketleridir. On binlerce işçi grevde, sayısız genç insan savaş alanlarında çarpışıyor. Beyaz terör altında birçok insan kendini devrime hasrediyor. En küçük bir hapis veya ölüm korkuları yok. Bazıları, bu devrimcilerin az sayıdaki insan tarafından ayartıldığını, hayl ettikleri şeyin zenginlik ve iktidar olduğunu, onların yeni yerel diktatörlerin uşakları olduğunu, onların [Milliyetçi Parti'nin] Üç Halk İlkesi' nin sadık takipçileri olduğunu ve yeni bir burjuva hükümet kurmayı istediklerini söylüyor. Bu kati olarak doğru değildir. Doğru olan, Milliyetçi Ordu'nun kuzey seferi ile Çin devrimci hareketi arasında, yarı-koloni ülkelerin bağımsızlık savaşı ile anarşistlerin hedefi arasında bir fark olduğudur. Biz anarşistler, bu bağımsızlık savaşına karşı değiliz, sadece daha ileri gitmeyi istiyoruz. Kapitalizmi yok etmeden önce, katiyen hiçbir çeşit anti-emperyalist harekete karşı değiliz. Sovyet Rusya'dan nefret ediyorum ama, emperyalist güçlerden daha fazla nefret ediyorum. Nedeni basit. Sovyet Rusya emperyalist güçler kadar şeytani değildir, Milliyetçi Parti ve yerel diktatörleri aynı inin çakallarıdır. İnsanlara daha iyi bir şey önerebilseydik, kesinlikle harika olurdu. Muhalefetin kayıtsızca bakması ve boş konuşması bir burjuva alimini endişelendirmez, fakat devrimci için bu bir suçtur. "Kusursuzluk ya da Hiçlik", halkın çıkarları için savaşan bir devrimcinin değil, bir bireycinin fikridir, çünkü böylesi bir fikir insanların ihtiyaçlarını yansıtmaz. Eğer "kusursuz" mutluluğu insanlara getirmek için hiç aracımız yoksa, küçücük bir mutluluk fırsatını reddetmelerini insanlardan nasıl bekleyebilir siniz? Belli bir politik partinin bu devrimci hareketi tekeline alamayacağını anlamamız gerekiyor. Halkın katılımı ve desteği olmaksızın bu yerel diktatörler nasıl yenilgiye uğratılabilir? Biz anarşistler hareket içinde etkin bir rol oynamadık. Bu bizim hatamızdır. Eğer bu hareketi sadece bir iktidar mücadelesi veya yerel diktatörler arasında bir savaş olarak basitçe ele almasaydık ve kötülemeseydik ve Milliyetçi Parti'yi ve Zhang Zoling'i [Mançurya diktatörü] aynı inin çakalları olarak tanımlasaydık, o zaman bu sağcı muhafazakârlar kesinlikle daha mutlu olacaktı ve bize teşekkür edeceklerdi!

... Milliyetçi Parti'nin önerileri bizimkilere karşıttır ve ilke olarak bu parti bizim düşmanımızdır. Milliyetçi Parti'nin iyi bir hükümet kurmak istediği iyi bilinir, ve biz her çeşit hükümeti yıkmak istiyoruz. Bununla beraber, yerel diktatörlerin ve emperyalizmin alaşağı edilmesi gibi bazı gerekçelere hiçbir itirazımız yok, fakat biz daha ileri gitmek istiyoruz ve Milliyetçi Parti hükümetini ve onun kuruluşunu reddediyoruz. (Birkaç yıl önce, ben Halk'ın ilk sayısının kapağına "zayıf ulusların özgüveni emperyalizmi yıkacak" sloganını koyduğumda, Wuchang ve Hunan'daki bazı yoldaşlar bu slogana karşı yazılar yazmıştı. Sloganın çok yüzeysel olduğunu söylemişlerdi. Onların iddiasına göre, kapitalizmin ortadan kaldırılmasından önce emperyalizmin yıkılması için çağrı yapmak gereklilikleri boşlayacak gereksiz şeylerle ilgilenmekti. Anarşistlerin insanlık içerisinde zayıf uluslar olduğu fikrini kabul etmemesi gerektiğini de söylüyorlardı. Bizler, bir gerçek olan zayıf ulusların varlığını reddetmeyiz, zayıf uluslar anarşist toplum gerçekleşinceye dek emperyalist güçlerin köleleri olarak mı kalmalıdır? Kapitalizmin ortadan kaldırılmasından önce koloniler ve yarı-koloniler bağımsızlıklarını asla kazanamazlar mı?) Sıradan halkın çoğu, Milliyetçi Parti'yle sadece slogan üzerinde hem fikirdir, ancak birçok konuda anlaşmazlık içindedir. Şim-

di Milliyetçi Parti halkın lideridir... Eğer halka gidersek, kendimizi devrimci sele atarsak ve daha büyük bir hedef için halka yol göstersek, halk kendisini Milliyetçi Parti'den doğal olarak ayıracak ve bizi takip edecektir, bu, devrimci harekete daha çok anarşist etki getirecek ve insanların zihninde derin etki bırakacaktır. Bu şekilde çalışırsak, anarşist toplum hemen gerçekleşmeyecek olsa da, insanlar o yöne doğru hareket edeceklerdir. (En azından, şimdiki durumdan iyidir.) Eğer çabalarsak, bir tohum ekeriz; eğer devrimci eğilimi kontrol altına almak için bir hendek inşa etmeye kalkarsak, su altında kalmaya mahkûm oluruz...

Şu an Çin'de devrim, Milliyetçi Parti'nin hedeflerinin ötesine geçmiştir. Örneğin, köylüler yerel tiranları alaşağı etmek için ayaklanıyor, her yerdeki köylü birlikleri toprak ağalarına karşı direniyorlar ve işçiler kapitalistlere karşı direnmek için emek sendikaları örgütlüyorlar. Bunlar harika haberler... Eğer kendimizi devrimci selin bir parçası kılabilirsek, “ köylülerin otonomisi”, “ köylülerin toprağa idaresi”, “usta başılığın feshi”, gibi bazı yeni sloganlar üretebileceğimize inanıyorum. Karışıklık ve savaş döneminde, bazı vilayet idare ofislerini yakabilir ya da gidip hükümetin müdahalesi olmadan işlerini yürütebilmeleri için komünler örgütlemelerinde köylülere yardım edebiliriz. İşçiler olarak emek hareketine katılmalı, işçi dostlarımızın kaygıları hakkında düşünmeli ve iş saatlerinin kısaltılması, işçilerin yaşam araçlarının korunması ve işçilerin eğitimi gibi yeni sloganlar üretmeliyiz. Günümüz Çin'indeki önemli meseleler arasında öncelik, işçilerin fabrikadaki tüm teçhizatı doğrudan yönetme, usta başılığı kaldırma ve sendikalar üzerinden, fabrika sahipleriyle pazarlık etme haklarını savunmak olmalıdır. İşçilerin fabrikaları yönetimlerine almaları sloganı söz konusu olduğunda, bunu uygun bir zamanda savunabilirsek de, şimdiki zamanın makul olduğunu düşünmüyorum. Sloganlarımız, pratikte, halkın acil kaygılarına uygun düşmek zorundadır.

Milliyetçi Parti'nin ve Komünist Parti'nin ilkelerini eleştirebiliriz, fakat bu ilkeleri kötülemek gerekiyor... Ancak, bazı insanlar Milliyetçi Parti'ye katılmamız gerektiğini ileri sürüyorlar ki, ben buna şiddetle karşıyım.

Özetle, kendimizi Çin devrimci seline atarsak, anarşist toplumu bir gecede tam olarak gerçekleştiremesekte, Çinli insanları anarşizm idealine yakınlaştırabiliriz ve harekete daha çok anarşist etki getirebiliriz. Bu, kesinlikle, kayıtsız gözlerle bakmaktan ve patavatsız eleştiriler yapmaktan daha iyi bir tutumdur. (Halkın Çamı,1927)

Anarşist Kütüphane

Li Pei Kan
Teori ve Pratik Üzerine
1921 - 1927

Bu yazı Robert Graham'ın ANARŞİZM: Özgürlükçü Düşüncelerin Belgesel Bir Tarihi isimli kitabından alınmıştır.

Çeviri: Nil Erdoğan, Mustafa Erata

tr.anarchistlibraries.net